På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (første afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af Finanzgericht Hamburg ved kendelse af 29. oktober 1982, for ret:

Toldsuspensionen i medfør af forordning nr. 2789/79 kan ikke bringes i anvendelse på varer, der er indført, frembudt til toldbehandling og angivet til fri omsætning før genindførelsen af told, såfremt oprindelsescertifikatet er fremlagt efter det tidspunkt, hvor genindførelsen er trådt i kraft.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. oktober 1983.

P. Heim
Justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 6. OKTOBER 1983 [1]

Høje Domstol.

Finanzgericht Hamburg har i denne sag anmodet Domstolen om en fortolkning af Rådets forordning af 10. december 1979 (nr. 2789/79) om fastsættelse af toldpræferencer for visse varer med oprindelse i udviklingslande [2], der udgør hjemmelen for Kommissionens forordning af 20. december 1979 (nr. 3067/79) om definitionen af begrebet vare med oprindelsesstatus til brug ved anvendelsen af de toldpræferencer, der af Det europæiske økonomiske Fællesskab indrømmes visse varer fra udviklingslande [3].

1 — Oversat fra fransk.

2 — EFT L 328 af 24. 12. 1979, s. 25.

3 — EFT L 349 af 31. 12. 1979, s. 1.

I — Den præferenceordning, der ligger til grund for disse forordninger, og som tidligere har været genstand for behandling i Weidemann-sagen [1], kan beskrives som følger:

De toldpræferencer, som indrømmes af Fællesskabet, udgør et handelspolitik instrument i form af udviklingshjælp, der skal gøre det muligt for de begunstigede lande at få importeret hel- og halvfabrikata til Fællesskabet med toldfritagelse. Til dette formål suspenderer Rådet for et kalenderår — inden for et nærmere bestemt, kvantitativt loft — tolden i henhold til den fælles toldtarif for disse varer med oprindelse i de pågældende lande. Som bevis for varernes oprindelse skal der fremlægges oprindelsescertifikat udstedt af de ansvarlige myndigheder i den eksporterende, præferenceberettigede stat. Den indførte mængde afskrives på lofterne af de enkelte medlemsstater, og resultatet meddeles Kommissionen. Når lofterne er nået, kan Kommissionen ved forordning genindføre opkrævningen af told ved import af de pågældende produkter med oprindelse i præferenceberettigede lande.

Den 11. marts 1980 anmeldte Volkswagenwerk AG, Wolfsburg, til Zollamt Wolfsburg i henhold til den firmaet indrømmede ordning med fritagelse for toldformaliteter i henhold til § 40, litra a), i den tyske toldlov [2] fire partier akkumulatorer henhørende under pos. 85.04 i den fælles toldtarif og af jugoslavisk oprindelse, som selskabet havde bogført i løbet af februar 1980 til præferencetoldsatsen »fri«, og for hvilke det krævede toldfritagelse i henhold til Rådets forordning nr. 2789/79. Imidlertid fremlagde det først i april 1980 de nødvendige oprindelsescertifikater til dokumentation af akkumulatorernes oprindelse.

Kommissionen havde imidlertid ved forordning af 3. marts 1980 (nr. 545/80 [3]) med virkning fra 8. marts 1980 genindført opkrævning af told for elektriske akkumulatorer af jugoslavisk oprindelse.

Ved administrativ ændringsafgørelse af 19. marts 1980 anvendte Hauptzollamt Braunschweig på akkumulatorerne toldsatsen for tredjelande på 9,5 % og opkrævede 28 914,50 DM i told med den begrundelse, at oprindelsescertifikaterne ikke var blevet fremlagt i den periode, i hvilken toldpræferencen var i kraft.

Da Volkswagenwerk AG ikke fik medhold i en administrativ rekurs, anlagde selskabet sag ved Finanzgericht Hamburg, hvorunder det navnlig gjorde gældende, at betingelserne for anvendelse af toldpræferencen var opfyldt på det efter selskabets opfattelse eneste afgørende tidspunkt, nemlig ved varernes overgivelse til fri omsætning, dvs. ved varernes bogføring.

Da Finanzgericht fandt, at de pågældende forordninger ikke indeholdt nogen udtrykkelig bestemmelse om spørgsmålet, indtil hvilket tidspunkt et oprindelsescertifikat kan fremlægges, for at varen kan nyde godt af toldpræferencen, samt at Domstolens praksis ikke klart tog stilling hertil, udsatte den ved kendelse af 29. oktober 1982 sagen og forelagde i medfør af EØF-traktatens artikel 177 Domstolen følgende spørgsmål:

»Skal forordning (EØF) nr. 2789/79, navnlig artiklerne 2 og 3, sammenholdt med forordning (EØF) nr. 3067/79, navnlig dennes artikler 7 og 11, fortolkes således, at et oprindelsescertifikat ikke

1 — Dom af 10. juni 1982, sag 231/81, Sml. 1982, s. 2259.

2 — Zollgesetz af 14. juni 1961, Bundesgesetzblatt I, s. 737.

3 — EFT L 60 af 5. 3. 1980, s. 14.

gyldigt kan fremlægges efter genindførelse af told?«

II — Ved besvarelsen af dette spørgsmål skal indledningsvis bemærkes, at det følger af artikel 1 i forordning nr. 2789/79, at anvendelsen af forordningens toldfritagelse er udelukket, når — som det skete her i sagen — Kommissionen har genindført opkrævning af told ved en forordning udstedt i medfør af førnævnte forordnings artikel 2 sammenholdt med artikel 4, stk. 2. I den foreliggende sag gælder imidlertid det særlige, at importformaliteterne blev opfyldt inden genindførelse af told, bortset fra fremlæggelsen af oprindelsescertifikatet, hvilket først skete efter ophævelsen af præferenceordningen.

Nævnte forordnings artikel 3, stk. 2, bestemmer følgende:

»En vare kan kun afskrives på et loft eller en størstemængde, hvis ... oprindelsescertifikat[et] forevises inden datoen for genindførelse af opkrævning af told«.

Dette vil med andre ord sige, at en *afskrivning* ikke længere kan finde sted, når fremlæggelsen af oprindelsescertifikatet først sker den dag, hvor opkrævningen af told genindføres, eller senere. Som Kommissionen har anført, udgør muligheden for afskrivning på et loft eller en størstemængde en både logisk og retlig betingelse for indrømmelse af toldfritagelse. Heraf følger, at varer, som ikke længere kan afskrives, fordi der i mellemtiden er blevet genindført opkrævning af told, ikke længere kan opnå toldfritagelse i medfør af forordningens artikel 1, stk. 1.

Denne konklusion — nemlig at toldfritagelse ikke længere kan indrømmes, når oprindelsescertifikatet først fremlægges samtidig med genindførelsen af opkrævning af told eller senere — har som fremhævet af Kommissionen ligeledes støtte i Kommissionens direktiv af 17. december 1981 (82/57/EØF) [1], som — selv om det ikke var trådt i kraft på det af sagen omhandlede tidspunkt — udmønter Rådets direktiv af 24. juli 1979 (79/695/EØF) [2], der var i kraft på det pågældende tidspunkt. Det fremgår klart af dette kommissionsdirektivs artikel 7, stk. 2, sammenholdt med artikel 3, stk. 1, litra c), at såfremt en nedsat sats eller nulsats kun gælder for de varer, som er bragt i fri omsætning, inden for visse toldkontingenter eller toldlofter, kan afskrivningen på de godkendte mængder først ske, når der sker faktisk fremlæggelse af det dokument, som anvendelse af toldpræference er betinget af. For lofters vedkommende skal oprindelsescertifikatet således ifølge denne bestemmelse fremlægges inden genindførelse af den almindelige told ved import.

Derimod kan artikel 7, stk. 3, i direktiv 82/57/EØF, som Finanzgericht har omtalt, ikke tillægges betydning. Som Kommissionen også har anført forudsætter denne bestemmelse, at

»den periode, som den nedsatte sats eller nulsatsen for importafgifterne var fastsat for ...«

er udløbet, uden at være blevet afbrudt af en genindførelse af told.

Dette synspunkt er i overensstemmelse med Domstolens dom i Weidenmann-sagen. I Weidenmann-sagen, der vedrørte de tilsvarende præferenceordninger fastsat i Rådets forordning af 17. november 1975 (nr. 3004/75 [3]) og Kommissionens forordning af 3. decem-

1 — EFT L 28 af 5. 2. 1982, s. 38.
2 — EFT L 205 af 13. 8. 1979, s. 19.
3 — EFT L 310 af 29. 11. 1975, s. 24.

ber 1975 (nr. 3214/75 [1]), udtalte Domstolen følgende:

»Uanset at den indebærer et krav om fremlæggelse af et oprindelsescertifikat som grundlag for anvendelse af præferencesatserne, [må toldpræferenceordningen] ikke fortolkes på en sådan måde, at der opstår mulighed for at anvende for restriktive administrative foranstaltninger i forbindelse med den konkrete udformning af den kontrol, der foretages efter varernes oprindelse«.

Domstolen har af forordningens formål samt af artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 3004/75, der svarer til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 2789/79 udledt, at fremlæggelse af et oprindelsescertifikat principielt også kan ske efter toldangivelsen, *såfremt* — og dette er den her i sagen relevante begrænsning — *den sker forinden, der ved forordning genindføres opkrævning af told.* Det særlige i den sag, der lå til grund for den omtalte dom, var, at Kommissionen endnu ikke havde genindført opkrævning af told på det relevante tidspunkt. Følgelig fastslog Domstolen, at når opkrævning af told ikke var genindført i det pågældende år, kunne den *efterfølgende* fremlæggelse af et oprindelsescertifikat ikke påvirke forordningens anvendelse efter sit formål.

Endelig forudsætter domskonklusionen i den nævnte dom, at der ikke var genindført opkrævning af told, idet konklusionens passus: »selv om oprindelsescertifikatet er fremlagt efter udløbet af forordningens gyldighedsperiode« forudsætter, som Kommissionen rigtigt har anført, at gyldighedsperioden for toldpræferencen var udløbet som oprindelig fastsat, uden forinden at være blevet afbrudt gennem genindførelse af told.

Man kan af denne dom ikke udlede, at der ved fremlæggelse af oprindelsescertifikatet *efter* genindførelse af told også kan opnås toldfritagelse.

Udelukkelse af toldpræference i et sådant tilfælde strider heller ikke mod princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Der er nemlig i den foreliggende sag ikke grund til at sikre en sådan beskyttelse, eftersom artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 2789/79 klart fastsætter, at oprindelsescertifikatet ved en import skal fremlægges inden genindførelse af opkrævning af told.

Importøren kan heller ikke påberåbe sig artiklerne 7 og 11 i Kommissionens gennemførelsesforordning nr. 3067/79. Som Finanzgericht har bemærket, indeholder disse bestemmelser ikke nogen udtrykkelig undtagelse fra artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 2789/79, idet de kun vedrører oprindelsescertifikatets gyldighed og ikke kan fortolkes imod deres hjemmelsgrundlag.

III — Sammenfattende foreslår jeg, at Domstolen besvarer det forelagte spørgsmål som følger:

Forordning nr. 2789/79 skal fortolkes således, at der ikke kan indrømmes toldfritagelse, når oprindelsescertifikatet for varer importeret til Fællesskabet først er fremlagt efter, at Kommissionen har ophævet toldpræferencerne.

1 — EFT L 323 af 15. 12. 1975, s. 1.